

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. D.**, bývajúceho v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Patajová Pataj, s.r.o., so sídlom J. Chalupku 8, Banská Bystrica, IČO: 36 867 519, proti žalovaným **1/ K. D.**, bývajúcej v B., **2/ I. D.**, bývajúcej v B., zastúpeným AK URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o **zapretie otcovstva**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 34 P 254/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. marca 2015 sp. zn. 15 CoP 15/2015, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalované sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia v sume 87,52 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia k rukám právneho zástupcu žalobcu.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 4. novembra 2014 č. k. 34 P 254/2012-124 rozhodol tak, že určil, že žalobca M. D., nar. X. nie je otcom K. D., nar. X. v M. z matky I. D., rod. V., nar. X. a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že po vykonanom dokazovaní mal za to, že žalobca sa cíti podvedený tým, že dlhé roky žil v omyle o svojom biologickom otcovstve k žalovanej 1/, a teda, že sa spravodlivo domáha zosúladenia právneho stavu s faktickým stavom. Súd prvého stupňa nedospel k záveru, že nad právom žalobcu majú prevahu práva žalovanej 1/, s ktorou mal žalobca v minulosti vytvorené väzby po dobu 21 rokov, keď sa o ňu staral a zabezpečoval jej potreby ako zapísaný otec, ktorému svedčila prvá domnienka otcovstva podľa § 85 ods. 1 Zákona o rodine, pričom žalobca začal mať pochybnosti o tom, či

žalovaná 1/ je alebo nie je jeho dcéra potom, ako sa výrazne zmenilo jej správanie po prevode majetku žalobcu na žalovanú 1/ a ako žalobca žiadal zriadenie vecného bremena k prevedeným nehnuteľnostiam. Na základe toho prvostupňový súd návrhu žalobcu vyhovel a určil, že žalobca nie je otcom žalovanej 1/ prihliadajúc tak jednak na výsledky vyšetrenia príbuzenstva/otcovstva, pričom zo správy jednoznačne vyplýva, že otcovstvo žalobcu u žalovanej 1/ je prakticky zo 100 % pravdepodobnosťou vylúčené, ako aj na rozporuplnosť výpovedí žalovanej 2/, ktorá najskôr uvádzala, že známosť s iným mužom intímneho charakteru okrem žalobcu od nadviazania známosti s ním nemala a v priebehu konania uviedla, že došlo medzi ňou a iným mužom, a teda nie žalobcom k nedobrovoľnému intímnemu styku počas Silvestra 1988. Dlhodobu od tohto obdobia žila žalovaná 2/ v neistote, či žalobca je alebo nie je biologickým otcom žalovanej 1/. Za celé obdobie však žalovaná 2/ neprejavila žiadny záujem na overení si biologického otcovstva k žalovanej 1/. V konaní nebolo preukázané, že žalovaná 2/ o intímnom styku s iným mužom počas Silvestra 1988 informovala žalobcu, a že od tejto doby žalobca mal vedomosť o tom, či môže, ale nemusí byť biologickým otcom žalovanej 1/. Žalovaná 2/ začala tvrdiť, že žalobca mal mať vedomosť o tom, že môže ale nemusí byť biologickým otcom žalovanej 1/ až v podanom odvolaní proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty žalovanej 1/, a teda o tejto skutočnosti vo svojej výpovedi na prvom pojednávaní dňa 29. januára 2013 nevy povedala, ani sa o nej nezmienila, čo narúša hodnovernosť výpovedí žalovanej 2/. V konaní nebol vykonaný dôkaz na preukázanie otcovstva žalobcu k žalovanej 1/ znalcom ustanoveným zo strany súdu, keďže najmä žalovaná 1/ vykonanie tohto dôkazu bezdôvodne zmarila tým, že odmietla odber biologickej vzorky, a teda nebolo preto možné overiť správnosť výsledku vyšetrenia otcovstva spoločnosťou MedGene, s.r.o.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 11. marca 2015 č. k. 15 CoP 15/2015-149 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukázal. Pokiaľ žalované 1/ a 2/ tvrdili, že prvostupňový súd nezistil dostatočným spôsobom skutkový stav veci, neuviedli tak pred prvostupňovým súdom, ako aj pred odvolacím súdom, aké ďalšie návrhy na vykonanie dôkazov, ktorými by bolo možné zistiť skutkový stav veci navrhujú. Vzhľadom na úmyselné zmarenie znaleckého dokazovania zo strany žalovanej 1/ súd správne prihliadol na správu o vyšetrení príbuzenstva/otcovstva vypracovanú spoločnosťou MedGene, s.r.o., ktorú predložil žalobca, a z ktorej vyplynulo, že

otcovstvo žalobcu k žalovanej 1/ je prakticky so 100 % pravdepodobnosťou vylúčené. Žalovaná 1/ mala možnosť v konaní túto skutočnosť vyvrátiť, v tomto smere neunesla dôkazné bremeno a navyše svojím konaním zmarila nariadené znalecké dokazovanie. Správne prvostupňový súd vyhodnotil aj moment vzniku pochybnosti žalobcu o jeho otcovstve k žalovanej 1/, ktorý bol v konaní sporný, k čomu odvolací súd navyše dodáva, že keby mal žalobca pochybnosti o jeho otcovstve voči žalovanej 1/ už od jej narodenia, zrejme by v roku 2009 neprevádzal na žalovanú 1/ svoje nehnuteľnosti, ktoré mal po rodičoch. Aj táto skutočnosť svedčí o tom, že žalobca nemal pochybnosti o otcovstve k žalovanej 1/ pred týmto úkonom, resp. od jej narodenia. Tiež nie je dôvodná námietka žalovaných 1/, 2/ ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom. Odvolací súd poukázal na aktuálne platné znenie Zákona o rodine, v ktorom niet v súčasnosti obmedzujúcej prekluzívnej lehoty pre podanie návrhu na zapretie otcovstva. Preto prvostupňový súd sa správne s odkazom na ústavno-právny rámec ochrany súkromia rodinného života, zaoberal existenciou vzájomných väzieb medzi žalobcom a žalovanou 1/. Súd správne rozhodoval v rámci ústavno-právneho rámca priamou aplikáciou Ústavy SR a článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, ako to predpokladá článok 7 ods. 5, článok 144 ods. 1 a článok 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Absencia akýchkoľvek vzťahov a väzieb medzi žalobcom a žalovanou 2/ pretrváva, ako bolo v konaní pred prvostupňovým súdom preukázané vykonaným dokazovaním, posledných takmer 5 rokov. Medzi účastníkmi je nesporné, že väzby v súčasnosti medzi žalobcom a žalovanou 1/ neexistujú a ich obnovenie nie je reálne možné ani očakávať. Za danej skutkovej situácie práva žalovanej 1/ nemajú prevahu nad právom žalobcu. Ani námietka žalovaných 1/, 2/ uvedená v odvolaní s tým, že prvostupňový súd rozhodnutie dostatočným spôsobom nezdôvodnil, nie je dôvodná. Prvostupňový súd všetky skutkové zistenia a závery o nich, ktoré z týchto zistení vyvodil podrobne uviedol a vysvetlil v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto odvolací súd považoval jeho rozhodnutie za správne a náležite odôvodnené (§ 157 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalované 1/ a 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovali ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., nakoľko postupom prvostupňového a odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, došlo v prípade „navrhovateľa“ (pozn. dovolacieho súdu zrejme správne žalovaných 1/ a 2/) k odňatiu možnosti konať pred súdom, a to z titulu nepreskúmateľnosti uvedeného rozhodnutia. Dovolateľky poukázali na nález ÚS SR sp. zn.

PL. ÚS 1/2010-57, ktorý sa dotýkal účinnosti ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine. Mali za to, že zo strany okresného aj krajského súdu bolo dôležité uprednostniť práva žalovanej I/ ako dieťaťa – dcéry na rodinu a jej výchovu rodičmi pred ochranou súkromného života jednotlivca v záujme stability rodinných vzťahov medzi rodičmi a deťmi. Podľa nich nesúlad tzv. právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom nezasahuje do súkromnej sféry otca/žalobcu v konaní o zapretie otcovstva. Dovolateľky poukazovali, že ESLP pri aplikácii čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ktorý sa odvoláva v odôvodnení krajský a okresný súd, odlišne posudzuje takéto prípady, keď relevantnou je skutočnosť, kedy sa právny otec dozvie o nesúlade biologického a právneho otcovstva. Podľa nich v danej veci otec žalovanej I/ už v čase jej narodenia, mal pochybnosti o svojom otcovstve k dieťaťu, nevyužil však dostupné právne prostriedky na zapretie otcovstva v zákonnej lehote zo subjektívnych dôvodov, a preto je jeho návrh na zapretie otcovstva podaný po viac ako 20 rokoch od narodenia žalovanej I/ nedôvodný v zmysle slovenskej právnej úpravy zapretia otcovstva, aj s poukazom na judikatúru ESLP a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorých vyplýva, že po uplynutí lehoty na zapretie otcovstva začínajú záujmy dieťaťa prevažovať nad záujmami otca na popretí otcovstva. Podľa ich názoru vzhľadom na vykonané dokazovanie a jeho vyhodnotenie je rozsudok okresného aj krajského súdu nesprávny, nelogický a nepreskúmateľný. Navrhli napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34 P 254/2012-124 zo dňa 4. novembra 2014 v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaných I/ a 2/ zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania celkom v sume 87,52 €, ktoré špecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom

konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmavať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalovaných 1/ a 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľky existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľkám odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľky prípustnosť dovolania odvodzovali z § 237 písm. f/ O.s.p., pretože mali za to, že postupom ako prvostupňového, tak aj odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, došlo v ich prípade k odňatiu možnosti konať pred súdom z titulu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre jeho nesprávnosť a nelogickosť. Tiež namietali nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesúhlasili s právnym posúdením veci okresným a krajským súdom.

Pokiaľ žalované 1/ a 2/ namietali nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Vzhľadom na obsah spisu a dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o výnimočnosť, aby písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre

rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovoláním napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti (§ 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných 1/ a 2/.

K tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že pokiaľ k vade tejto povahy došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo atribút rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá.

Pokiaľ žalované 1/ a 2/ argumentovali nesprávnym vyhodnotením dôkazov v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkami uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalované 1/ a 2/ neboli v dovolacom konaní úspešné. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcovi a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčísliť. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho

zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) v súlade so zaužívanou praxou za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 21. júla 2015 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1, písm. a/ vyhlášky, keď jeden úkon právnej služby činí 64,54 €, k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 8,39 €, k tomu 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), čo predstavuje spolu trovy dovolacieho konania 87,52 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2016

JUDr. Viera Petříková, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová